Alice Morlaisse

Un còp èra, au bèth miei deu bòsc, ua grana mansa qui serviva d'orfelinat.
Que s'i demoravan 13 mainats. Ua de las pensionàrias que s'aperava Alice Morlaisse, qu'èra passionada d'escalada. Cada ser que pujava suu tèit de l'orfelinat, e qu'espiava lo bòsc.
Qu'observava los grans arbos, que saunejava de'us garrapetar. Un dia, un navèth mainat, qu'arribè dens la mansa...Que s'aperava Ernest, e eth tanben qu'èra passionat d'ecalada. Solide que vadón amics. Un an mei tard, ua lei qu'estó votada « tota persona qui demora dens un orfelinat que pòt sortir duas òras per dia entà har çò qui vòu ».
-Genhèc! S'escridè Alice.
Lo noste saunei que va totun póder comencar ce responó Ernest.
Alice que sentiva lo vent de la libertat, qu'èran DEHÒRA!!!
La sola causa qui'us viengó a l'esperit qu'estó de pujar dens los arbos. Un còp au som, Ernest que digó a Alice:
- Que t'aimi.
- Jo tanben. Ce responó Alice.
E aquiu, sols au monde, que's hasón lo mei beròi deus potons. Quauquas annadas mei tard que's maridèn...

Tèxte escrivut per Manon Lazayre et Malika Ducos.